

Перемоги даються важко.

ТИМ ВОНИ ПРИЄМНІШІ

Чимало розповідей про спортивні досягнення нашого земляка Анатолія ПРИСЯЖНЮКА було опубліковано в районному тижневику протягом останніх років. Але одна річ, коли хтось описує перипетії змагань, і зовсім інша – коли всі колізії постають перед нами в розповіді самого спортсмена. Отож, слово Анатолію Григоровичу.

СОНЯЧНИЙ полудень в Саарбрюккені (Німеччина), що майже на самому кордоні з Францією. Термометр показує 8 градусів тепла – погода прекрасна для бігу. Понад 800 учасників розташувалися в зоні старту, кожен по-своєму настроюючись на боротьбу. А вона обіцяє бути безкомпромісною на всьому 10-кілометровому відрізку.

Нарешті старт... Сотні ніг зашурхотіли кросівками по асфальтовому полотні траси, яка з перших метрів піднімається вгору, петляючи між височенькими горбами, ще й досі вкритими зеленою травою, чагарниками, порослими столітніми дубами і соснами.

Через два кілометри кольорова лавина бігунів повертає ліворуч на вузьку лісову алею. Біжу в лідируючій групі, прислухаючись до болю в правій нозі (не пощастило на розминці). Поступово біль вщухає, і я пробую обходити суперників, які маячать попереду. Дається це важко, оскільки траса йде на підйом, а це для мене – "рівнинного" бігуна – справа незвична.

(Зак-ня на 6-ій стор.)

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

ЦЕ ДВА крутих повороти, і алея поступово вирівнюється по лінії горизонту -- можна збавити "оберти", трохи перепочити. З обох боків від себе чую короткі фрази, мовлені то англійською, то німецькою, італійською, французькою мовами.

Зауважую попереду крутий спуск і вдаюся до ривка, щоб вийти в лідери. Ніхто не заважає, та й взагалі кожен дотримується своєї тактики. Задумка моя вдалася -- я лідер. Але ось кінчається рятівний спуск, і на підйомі мене знов обходять: один, другий, третій. Неприємна мить!

Щосили тримаюся за четверту позицію. Піт починає їсти очі, неприємно стікає по спині, але наказую собі: "Терпіти! Не здаватись! За мною і зі мною -- Україна!" Аж ось і вершина -- витримав!..

Знову починається спуск: розслаблююся, щоб зберегти

Перемоги даються важко

сили. Так вдається вийти на другу позицію. А першим миготить - вдалині рудою шевелюрою мій основний конкурент -- німець Карл Вернер. "Дістаю" його в найнижчій точці спуску, ціною неймовірних зусиль.

Рівнина... Я тримаюся "на п'ятках" суперника. Встигаю оком окинути краєвид: вражаюче! З одного боку до траси підступають височенні скелі, вкриті барвистим мохом, з другого -- такі глибокі урвища, що й дна не видно. Краса! На жаль, мені не до неї, не за цим приїхав я до Німеччини.

Озираюся на повороті -- суперники далеко позаду. А Карл робить спробу відірватися. Не вдається, бо

тримаю його пильно, намагаюся передбачити всі його дії.

Знову спуск -- вже останній. І останній шанс обійти німця, першим перетнути фінішну стрічку і принести золоту медаль в копилку української команди. Вкотре роблю прискорення і лечу до заповітної мети. Карл безнадійно відстає. Ось вже й стадіон, бачу стрічку: фініш -- ось-ось, а сили тануть катастрофічно (дається знаки тридобова подорож до Саарбрюккена). Ноги -- наче ватяні, дихання -- з присвистом, але воля до перемоги -- над усім. Фінішна стрічка приємно торкається грудей. Все -- я перший!..

...Підходить Карл Вернер, вітає мене із заслуженою перемогою, хоча ледве стримує своє розчарування. Я його прекрасно розумію.

**м. Саарбрюккен
(Німеччина).**

31 грудня 1999 року.